

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்- 37)

Dec (2) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. முமுக்ஷுப்படி14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருமாலை24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 14)

7. பாவ:

இருப்பவன். தோகை விரித்த மயில் போன்று, இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து ஐச்வர்யங்கள், இனி கூறப்பட உள்ள ஐச்வர்யங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளான். அஷ்டாத்யாயி (3-1-143) - பவதேச்ச இதி வக்தவ்யம் - இந்தப் பதம் "பூ" என்ற தாதுவில் "ந" என்று எழுத்து சேர்த்து வந்தது. அனைத்தும் அவனது ப்ரகாரமாக உள்ளதாலும், அனைத்திலும் ஆதாரமாக உள்ளதால் அனைத்தையும் கொண்டதாலும், அனைத்தும் இவனது விபூதிகள் எனப்பட்டன.

8. பூதாத்மா

அனைத்தின் ஆத்மா. அனைத்தும் எம்பெருமானின் உடைமையாக உள்ளதாலும், இவன் அனைத்தையும் உடையவனாக இருப்பதாலும் - அனைத்தும் இவனது சரீரமாக உள்ளன; இவன் அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளான். ஜீவாத்மா ஒரு சரீரத்தில் புகுந்து, அதனை நியமித்து, அதனைச் செயல்படுத்துவதால் அந்தக் குறிப்பிட்ட சரீரத்தின் ஆத்மா எனப்படுகிறது. ஆனால் பரமாத்மா இவற்றை அனைத்திலும் செய்கிறான். ஜீவாத்மாவிற்கும், அந்த ஜீவாத்மா உள்ள சரீரத்திற்கும் இருக்கும் உறவு முறை, அந்த ஜீவனுக்கு அதன் சரீரத்தின் மனைவி புத்திரன், வீடு முதலானவற்றுக்கு உள்ளதை விட வேறுபட்டது, மிகவும் நெருக்கமானது ஆகும். இதனை வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் காணப்படும் வரிகள் மூலம் உணரலாம்:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் - யார் பூமியில் உள்ளானோ

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (மாத்யம்) - ய: ஆத்மநி திஷ்டந் - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - யஸ்ய ப்ருத்வீ சரீரம் - யாருக்கு பூமி சரீரமோ
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (மாத்யம்) - யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ
- ஸுபால உபநிஷத் (7) - ஏஷ ஸர்வ பூத அந்தராத்மா - அனைத்திற்கும் அவனே அந்தர்யாமி
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-25) - ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே - இந்த உலகம் முழுவதும் உனது சரீரம்
- விஷ்ணு புராணம் (1-22-86) - தாநி ஸர்வாணி தத்வபு: - இவை அனைத்தும் அவனது சரீரம்
- விஷ்ணு புராணம் (1-22-38) - தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு: - இவை அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் சரீரம்

9. பூதபாவந:

அனைத்தையும் வளர்ப்பவன். அனைத்தையும், அவற்றுக்குத் தேவையானவற்றை அளித்து வளர்ப்பவன், போஷாக்கு அளிப்பவன், அவற்றின் இன்பத்திற்கு வழி செய்பவன். "ல்யு" என்பது நந்தி என்ற பதத்தின் பின்னே சேர்க்கலாம் என்பதை அஷ்டாத்யாயி (3-1-134) - நந்த்யாதிப்யோ ல்யு: - கூறியது. அதாவது, "ல்யு" என்பது செயல் புரிவதைக் குறிக்கும் வகையில் சேர்க்கப்பட்டது என்பதை அஷ்டாத்யாயி (3-3-113) - க்ருத்ய லீயூடோ பஹுலம் - என்றது. பாவந: (32), ப்ரதர்த்தந: (60) ஆகிய இரண்டு திருநாமங்களும் ல்யுட் என்பது சேர்க்கப்பட்டவையாகக் கொள்ளவேண்டும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (10-15) - பூத பாவந பூதேச: - உலகைத் தாங்குபவன், உலகின் நாயகன்
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஏஷ பூதபால: - அனைத்தையும் காப்பவன்

இப்படியாக அவனது சேஷித்வம் (எஜமானத்தன்மை) என்பது ஸ்ருஷ்டி செய்பவன், தாங்குபவன், நியமிப்பவன், காப்பவன் என்ற செயல்கள் மூலம் வெளிப்படுகிறது. சேஷி என்ற பதம் யார் ஒருவனுக்காக ஒரு பொருள் படைக்கப்பட்டதோ, காக்கப்பட்டதோ அவனைக் குறிக்கும். பூர்வ மீமாம்சை (3-3-1) - சேஷ: பரார்த்தத்வாத் - எது மற்றதற்காக உள்ளதோ அது சேஷ (அடிமை) எனப்படும் - என்றது.

10. பூதாத்மா

தூய்மையானவன். பகவான் அனைத்து வஸ்துக்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ளபோதிலும், அவன் சாதாரண ஜீவன் போன்று, தனது சரீரமாக உள்ள சேதன அசேதனங்களின் தோஷங்களால் பீடிக்கப்படாதவன் ஆவான். அவன் இயல்பாகவே தூய்மையானவன் ஆவான். ஒரு உடலைப் பொறுத்தவரை, அந்த உடலில் பரமாத்மா, ஜீவாத்மா என்ற இருவரின் இருப்பு பொதுவாகவே உள்ளது. இருந்தாலும் ஜீவாத்மா மட்டுமே தனது கர்மத்திற்கான பலனை அனுபவிகிறான், துன்பமும் அடைகிறான். தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (10-5) - ஜஹாத்யேநாம் முக்தபோகாம் அஜ: அந்ய: - பிறப்பற்ற ஜீவன் அனுபவித்த பின்னர் கிளம்புகிறான்; பரமாத்மாவோ அனுபவிப்பதுடன் நிற்காமல் ஒளி வீசுகிறான் - என்கிறது. இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் அறியலாம். ஓர் ஆசிரியர் மாணவனைப் பிரம்பால் அடிக்கிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். பிரம்பைத் தொடுதல் என்பது ஆசிரியருக்கும் மாணவனுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆயினும், அடிபட்டதன் காரணமாத் துன்பப்படுவது மாணவனே அன்றி ஆசிரியர் அல்ல. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- முண்டக உபநிஷத் (3-1-1) - அந்சநந் அந்யோ அபிசாகசீதி - உண்ணாத அந்தப் பறவை ஒளிர்ந்தபடி இருக்கிறது.
- ஸுபால உபநிஷத் (3-3) - ஏஷ ஸர்வ பூத அந்தராத்மா அபஹதபாப்மா - இவனே அனைத்திற்கும் ஆத்மா, பாவங்கள் அற்றவன்.
- கீதை (4-11) - ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தீ - நான் கர்மங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லை
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (340-26) - பச்ய தேவஸ்ய மஹாத்ம்யம் மஹிமாநம் ச நாரத சப அசுபை: கர்மபிர்யோ ந லிப்யதி கதாசந - நாரதா! கர்மங்களாலும், நன்மை தீமைகளாலும் பாதிக்கப்படாத பரமாத்மாவின் உயர்வையும் மேன்மையையும் காண்பாயாக.
- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (1-2-8) - ஸம்போக ப்ராப்தி: இதி சேத்ந வைசேஷ்யாத் - அவன் இயல்பாகவே அனைவரையும் விட உயர்ந்தவன்.

11. பரமாத்மா

அனைத்து உயிர்களும் இவனைத் தங்களது ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது போன்று, இவன் எதனையும் தனது ஆத்மாவாகக் கொள்ளாதவன் ஆவான். எனவே இவன் பரமாத்மா எனப்படுகிறான். பரம் என்ற பதம் "பர: மா அஸ்ய" -

இவனை விட உயர்ந்தவன் இல்லை - என்பதிலிருந்து வந்ததாகும். ப்ருஷோதரா என்ற பதத்திலிருந்து இலக்கண ரீதியாக சரியான முறையில் வெளி வந்த சொல் "பரம்" என்பதாகும். பரம் என்பது பகவான், ஆத்மா என்பது ஆத்மாவாகும். ஆக இவனை விட உயர்ந்தவர்களோ, இவனை நியமிப்பவர்களோ இல்லை என்றாகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லி (11) - ஆத்மேச்வரம் - அவனே அவனது ஆத்மாவின் ஈச்வரன்
- தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (2-8-9) - தஸ்மாத் ஹ அந்யத்ர பர: கிஞ்சநாஸ - அவனை விட உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) - ந தத் ஸமச்ச அப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - அவனுக்கு சமமானவர்களையும், உயர்ந்தவர்களையும் காணமுடியாது.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-9) - யஸ்மாத் பரம் ந அபரம் அஸ்தி கிஞ்சித் - அவனை விட உயர்ந்தது எதுவும் இல்லை.
- மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (62-2) - ந பரம் புண்டரீகாஷாத் த்ருச்யதே பரதர்ஷப - பரத குலத்தில் சிறந்தவனே! செந்தாமரைக் கண்கள் கொண்ட கண்ணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை.
- மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (67-18) - பரம் ஹி புண்டரீகாஷாத் ந பூதம் ந பவிஷ்யதி - செந்தாமரைக்கண்ணனை விட உயர்ந்தவற்றைக் காணவும் இல்லை, காணப் போவதும் இல்லை
- மஹாபாரதம் - ந தைவம் கேசவாத் பரம் - கேசவனை விட உயர்ந்த தெய்வம் இல்லை
- யஸ்மாத் பரஸ்மாத் புருஷாத் அநந்தாத் அநாதிமத்யாத் அதிகம் ந கிஞ்சித் - தொடக்கம், மத்தி, முடிவு இல்லாத பரமாத்மாவை விட உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை
- கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் ந அந்யத் கிஞ்சித் அஸ்தி - என்னை விட உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை
- பரம் ஹி அம்ருதம் ஏதஸ்மாத் விச்வரூபாத் ந வித்யதே - விஸ்வரூபம் எடுத்த எம்பெருமானை விட உயர்ந்த அமிர்தம் இல்லை
- விஷ்ணு புராணம் (1-2-10) - பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மா - உயர்ந்தவற்றை விட உயர்ந்தவன், மிக உயர்ந்தவன், மிக உயர்ந்த ஆத்மா.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 37)

அதிகரணம் - 22 - அங்காவபத்தாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்யத்தின் உத்கீத உபாஸனங்கள் அனைத்து சாகைகளிலும் தொடர்புடையவை ஆகும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-53 அங்காவபத்தா: து ந சாகாஸு ஹி ப்ரதிவேதம்

பொருள் - கர்மங்களுக்கு அங்கமான உத்கீதங்கள் அந்தந்த சாகையைச் சார்ந்தவை மட்டும் அல்ல. அனைத்திலும் - காரணம் அனைத்துடன் தொடர்பு உள்ளதால்.

விஷயம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-1) - ஓம் இதி ஏதத் உத்கீதம் உபாஸீத் - உத்கீதத்தின் அவயவமான ஓம் என்னும் ப்ரணவத்தை உபாஸிப்பானாக
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-2-1) - லோகேஷு பஞ்சவித்யாம் ஸாம உபாஸீத் - ஸாமத்தை உலகம் என்றே எண்ணி உபாஸித்தனர்.
- ஐதரேய ஆரண்யகம் (2-1-2) - உக்தமுக்தமிதி வை ப்ரஜா வதந்தி ததிதமே வோக்தமியமேவ ப்ருதிவீ - அனைத்தும் உக்தம் உக்தம் என்றன, ஆகவே உக்தம் என்பது இந்தப் பூமியே.
- சதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-4-1) - அயம் வாவ லோக ஏஷ: அக்னிச்சித: - இந்த அக்னி குண்டமே உலகம்.

இது போன்ற பல வரிகளில் அந்தந்த கர்மங்களுக்கு அங்கமாக உத்கீத உபாஸனங்கள் உள்ளன.

சந்தேகம் - இந்த உத்கீதங்கள் எந்தெந்த சாகையில் கூறப்பட்டனவோ அந்தந்த சாகையில் மட்டுமே நிலை நிற்கின்றனவா அல்லது அனைத்துச் சாகைகளிலும் கொள்ளப்பட வேண்டுமா?

பூர்வபக்ஷம் - உத்கீத சப்தம் அனைத்தையும் குறிக்கும் என்றாலும், அந்தந்த சாகைகளை ஒதும்போது காணப்படும் ஸ்வர வேறுபாடு காரணமாக, அந்தந்த ஸ்வரங்களை உடைய உத்கீதத்தை மட்டுமே அந்தந்த சாகையில் ஓத வேண்டும் என்றாகிறது. ஆக இதனால் என்ன முடிவு? உத்கீதங்களை அந்தந்த சாகையில் மட்டுமே ஓத வேண்டும், அவை அந்தந்த சாகையுடன் மட்டுமே தொடர்பு உடையன ஆகும். எப்படி? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-1) - உத்கீதம் உபாஸீத் - என்று பொதுவாகக் கூறினாலும், அந்த உத்கீத உபாஸனையானது ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்வரத்துடன் ஓதப்படுகிறது. ஆகவே அந்த உத்கீதம், அந்த குறிப்பிட்ட சாகைக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது. எனவே கர்மங்களுக்கு அங்கமாக உள்ள உத்கீத உபாஸனைகள் எந்தெந்த சாகையில் விதிக்கப்பட்டனவோ, அந்தந்த சாகையின் கர்மங்களுக்கு மட்டுமே அவை அங்கம் என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம் பூர்வபக்ஷ வாதத்தைத் தள்ளுகிறது. அந்தந்த உத்கீத உபாஸனங்கள் அந்தந்த சாகைகளில் மட்டுமே நிலை நிற்பவை அல்ல; அவற்றை எல்லா சாகைகளிலும் கைக்கொள்ளவேண்டும். சூத்திரத்தில் உள்ள "ஹி" என்ற பதம், இதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறது. அதாவது, எதனால் உத்கீத உபாஸனத்தைச் ச்ருதியே கூறியுள்ளதோ, அதனால் அந்தந்த இடங்களில் மட்டும் அல்லாமல், உத்கீத உபாஸனங்கள் அனைத்திலும் செய்யப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு உத்கீதமும் அதன் ஸ்வர வேறுபாடு காரணமாக மாறுபடுவதாக இருந்தாலும், ச்ருதியில் உத்கீதம் பற்றி பொதுவாகவே கூறப்படுவதால், அவை அனைத்தையும் அருகருகே அமைக்க இயலும். இவற்றை அந்தந்த சாகையில் மட்டுமே சேர்க்க வேண்டும் என்பதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை. மேலும் அந்தந்த சாகைகளில் விதிக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட யாகம் என்னும் கர்மம் ஒன்றே என்பது ஸர்வசாகாப்ரத்யய ந்யாயத்தால் விளங்குகிறது. ஆக அனைத்து சாகைகளிலும் ஒரே யாகம் கூறப்படுவதால், அந்தந்த சாகைகளில் உள்ள உத்கீதங்கள் அனைத்தும் அந்த யாகத்திற்கே பொதுவானது ஆகும். ஆகவே உத்கீத உபாஸனங்கள் அனைத்து சாகைகளிலும் உள்ளன, குறிப்பிட்ட சாகையில் மட்டுமே நிலைக்கவில்லை என்றாகிறது.

3-3-54 மந்த்ராதிவத் வா அவிரோத:

பொருள் - மந்த்ரங்கள் போன்றே முரண்பாடு இல்லை.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "வா" என்ற பதம் "அதுவும் இதுவும்" என்பதில் உள்ள "உம்" (and) என்ற பொருளில் உள்ளது. ஆதி என்ற பதம் மூலம் ஜாதி, குணம், எண்ணிக்கை, ஒற்றுமை, வரிசை, பொருள், செயல் போன்றவை கூறப்பட்டன. மந்திரம், ஜாதி போன்றவை ஒவ்வொரு சாகையில் படிக்கப்பட்ட போதிலும், அதன் அங்கியான யாகம் அனைத்து சாகைகளிலும் ஒன்றே என்பதால், ச்ருதி முதலானவற்றால் அனைத்து சாகைகளிலும் அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே ஸ்வரபேதம் உள்ளபோதிலும் முரண்பாடுகள் இல்லை.

அங்காவபத்தாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 37)

12. ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரம்

(ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும் முறை)

அபீஷ்ட்டே துஸ்ஸாதே ஸ்வத இதரதோ வா க்வசந தத்

பரந்யாஸம் யாச்சா அந்விதம் அபிவதந்தி ப்ரபதநம்

இத: பச்சாத் அஸ்மத் யதந நிரபேசேஷண பவதா

ஸமர்த்ய: அஸௌ அர்த்த: து இதி மதிவிசேஷம் ததாவிது:

பொருள் - விருப்பமான பலன் ஒன்றைத் தனது முயற்சியாலும், ப்ரபத்தி தவிர உள்ள வேறு எந்தவிதமான முயற்சியாலும் பெற முடியாமல் உள்ளபோது, அதனைச் செய்து முடிக்கும் திறன் கொண்ட ஒருவனிடம், அந்தச் செயலைச் செய்து கொடுக்கும்படி, வேண்டுகலூடன் பொறுப்பை ஒப்படைத்தல் என்பதே ப்ரபத்தி என்று ஆசார்யர்கள் கூறுகின்றனர். இது, "இந்தச் செயலுக்காக இந்த நேரம் முதல், என்னிடம் இருந்து எந்தவிதமான முயற்சியும் இருக்காது; ஆகவே இதனை என் பொருட்டு, எனக்காக நீ முடித்துத் தரவேண்டும்", என்ற எண்ணத்துடன் இருத்தல் ஆகும்.

அங்கி ஸ்வரூபம்

மூலம் - முமுக்ஷுவான அதிகாரிக்கு இவ்வுபாயத்தில் அங்கிஸ்வரூபமாவது ஆபரணத்தை உடையவனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக் கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிசேஷம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களாலே ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வசேஷியாய்த் தோற்றின ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற ஆத்மாத்மீய ரக்ஷணவ்யாபாரத்திலும் ஆத்மாத்மீய ரக்ஷணபலத்திலும் ஸ்வாநீநமாகவும்

ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கு அந்வயமில்லாதபடி பரந்யாஸ ப்ரதாநமான அத்யந்த பாரதந்தர்யவிசிஷ்ட்ட சேஷத்வாநுஸந்தான விசேஷம்.

விளக்கம் - மோசஷத்தில் விருப்பம் உள்ள முமுசுஷுக்கள் கைக்கொள்ள வேண்டியதான அங்கங்களுடனும் அங்கியுடனும் கூடியதான இந்த உபாயத்தில், அங்கி என்பது தனது ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்வது ஆகும்; இவ்விதம் சமர்ப்பிக்கும்போது ப்ரபத்தியிலோ அல்லது அதன் பலனிலோ தனக்கு எந்தவிதமான ஸ்வதந்த்ரமும் இல்லை என்று எண்ணியபடியே இருத்தல் வேண்டும். தன்னிடம் பாதுகாப்பாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வேறு ஒருவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு நகையை, மீண்டும் அதன் உரிமையாளரிடம், அவன் அணிந்து மகிழும்விதமாக, பத்திரமாக அளித்தல் என்ற நிலையைப் போன்றே ஆத்மசமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான "அ" என்பதன் மூலம் கூறப்படுபவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும், அனைத்தையும் காப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை முன்னிறுத்தி - தன்னையோ அல்லது தன்னைச் சார்ந்தவர்களையோ காக்கும் பொறுப்பைத் தாங்களாகவே எடுக்காமல் இருக்கவேண்டும்; இப்படியாகக் காப்பதன் மூலம் உண்டாகும் பலனில் தாங்களோ, தங்களைச் சார்ந்தவர்களோ பற்றில்லாமல் இருத்தல்வேண்டும். இந்த நிலையானது - நாம் எம்பெருமானின் அடிமைகள், அவனை மட்டுமே நம்பி உள்ளோம் என்ற எண்ணங்களுடன் கூடியிருத்தல் ஆகும். இவற்றில் நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு முழுவதையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்பது விசேஷமாகும்.

பரஸமர்ப்பணத்தை அநுஷ்டிக்கும் முறை

மூலம் - ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் என்று சோதிதமான இவ்வநுஸந்தாந விசேஷத்தை அநுஷ்டிக்கும்படி :

சேஷியாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தன் ப்ரயோஜநமாகவே தானே ரக்ஷிக்கும்படிக்கு ஈடாக அநந்யார்ஹ அநந்யாதீந சேஷ பூதனாய் அத்யந்த பரதந்த்ரனான நான் ஆத்மாபி சாயம் ந மம என்கிறபடியே எனக்குரியேனல்லேன்; ஒன்றை நிரூபாதிகமாக என்னது என்னவும் உரியேனல்லேன்;

ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய தேஹிந:

ஸ்வரக்ஷணே அபி அசக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே

என்கிறபடியே என்னையும் என்னதென்று பேர் பெற்றவற்றையும் நானே ஸ்வதந்த்ரனாயும் ப்ரதாநபலியாயும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள யோக்யனுமல்லேன்;

ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச
ஏதத் பகவதே ஸர்வம் இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா

என்று விவேகிகள் அநுஸந்தித்த க்ரமத்திலே என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களும்
அவனதே;

ஆத்மாத்மீய பர ந்யாலோ ஹி ஆத்ம நிசேஷப உச்யதே என்கையால்
இவற்றினுடைய ரக்ஷணபரமும் ந ஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம்
ஹரிம் என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகனான அவனதே;

தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பலே ஸ்வாம்யவியுக்ததா
கேசவார்ப்பண பர்யந்தா ஹி ஆத்மநிசேஷப உச்யதே

என்கிறபடியே ரக்ஷணபலமும் ப்ரதாந பலியான அவனதே என்று பாவிக்கை.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதான (ஸாத்வத தந்த்ரம்) ஸ்வாத்மாநம் மயி
நிசுஷிபேத் - தனது ஆத்மாவை என்னிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும் - என்று
உள்ளதைக் கடைப்பிடிக்கும் முறையானது இப்போது கூறப்படுகிறது. அந்த
மனிதன் தனது மனதிற்குள், "நான் எம்பெருமானை முழுவதுமாக நம்பியுள்ளேன்;
நான் அவனது அடிமை, அவனுக்காகவே உள்ளேன்; எனது அடிமைத்தனம் வேறு
யாருக்காகவும் இல்லை; நான் வேறு யாரையும் நம்பி இருப்பதில்லை. ஆகவே
அனைத்திற்கும் எஜமானனாகவும், எதனையும் சார்ந்து இல்லாமல் உள்ளவனும்
ஆகிய எம்பெருமானுக்கு, தனது ப்ரயோஜனத்திற்காகவே என்னைக் காக்கும்
பொறுப்பு உள்ளது", என்று எண்ண வேண்டும். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் -
ஆத்மாபி சாயம் ந மம - எனது ஆத்மா என்னைச் சேர்ந்தது அல்ல - என்று
கூறுவது போன்று, எனது ஆத்மாவும் என்னுடையது அல்ல, வேறு எதனையும்
என்னுடையது என்று சொந்தம் கொண்டாடவும் எனக்கு உரிமை இல்லை.

மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (294-19) - ஸ்வயம் ம்ருத்பிண்டபூதஸ்ய பரதந்த்ரஸ்ய
தேஹிந: ஸ்வரக்ஷணே அபி அசக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே - மண்கட்டி
போன்று எம்பெருமானை நம்பி இருக்கின்ற ஜீவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ளும் திறன் அற்றவனாகவே உள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது அவனால்
மற்றவர்களை எப்படிக் காக்க இயலும் - என்றது. ஆகவே என்னையும் என்னைச்
சேர்த்தவர்களையும் எம்பெருமானின் துணையின்றி, சுயமாகக் காப்பாற்றும் திறன்
கொண்டவன் அல்லன்.

மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (343-24) - ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ களத்ரம் வாஹநாநி ச ஏதத் பகவதே ஸர்வம் இதி தத்ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா - ஆத்மா, ராஜ்யம், செல்வம், மனைவி, வாகனங்கள் போன்ற பலவும் எம்பெருமானுக்காகவே உள்ளன என்று உபரிசரவஸு கூறினான் - என்றது. இப்படியாக அறிஞர்கள் கூறுவது போன்று நானும், எனது என எண்ணப்படும் அனைத்தும் எம்பெருமானுடையதே ஆகும்.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-79) - ஆத்மாத்மீய பர ந்யாலோ ஹி ஆத்ம நிசேஷப உச்யதே - ஆத்மாவையும், ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவற்றையும் காக்கும் பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதே ஆத்மநிசேஷபம் எனப்படும் - என்றது. ஆகவே அனைத்தையும் காக்கும் பொறுப்பு, அனைத்தையும் காப்பாற்றும் அவனுடையதே ஆகும். விஷ்ணு புராணம் (1-22-21) - ந ஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் - அனைவரையும் நியமிக்கும் ஸ்ரீஹரியைத் தவிர, காக்கும் திறன் வேறு யாருக்கும் இல்லை - என்றது காண்க.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-73) - தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பவே ஸ்வாம்யவியுக்ததா கேசவார்ப்பண பர்யந்தா ஹி ஆத்மநிசேஷப உச்யதே - எம்பெருமானால் காக்கப்படும் ஆத்மாவை, பலனில் கூட தனக்கு உரிமையில்லை என்ற துணிச்சலுடன் கேசவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தலே ஆத்மநிசேஷபம் ஆகும் - என்றது. இதன்படி சமர்ப்பணம் செய்வதால் உண்டாகும் பலனும் அவனுடையதே என்று எண்ண வேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 37)

223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

அவதாரிகை - ஸ்வீகாராந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவச்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது - என்று.

விளக்கம் - ஆனால் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாதவரையில் எம்பெருமான் கார்யம் செய்யமாட்டான். ஆகவே சேதனன் பேறு அடைவதற்கு இது அவசியமாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, கடந்த சூர்ணையில் கூறியபடி உபாயத்தன்மையை மட்டும் எப்படி நீங்குவது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தப்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது - என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாய கார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றிய பிறகு, ஜீவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவை விலகுவதும், விருப்பமானவை கைகூடுவதும் எம்பெருமானின் கடாஷுத்தாலேயே ஆகும். இது போன்று, உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதும் அவனாலேயே என்று கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் எம்பெருமானை உபாயமாக ஏற்பது என்ற செயல் உபாயம் அல்ல, அதன் விளைவே உபாயம் என்றாகிறது.

224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

அவதாரிகை - அவனாலே வருகையாவது என் என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஸ்ருஷ்டி -என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இது எப்படி அவனால் உண்டாகிறது என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கரணகளேபர விதுரனாய், போக மோக்ஷ சூந்யனாய், அசிதவிசேஷிதனாய்க் கடக்கிற தசையிலே, கரணகளேபர விசிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸயுத்தனாம்படி ஸ்ருஷ்டித்து "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்காக அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதரித்த இடங்களிலே ஆச்ரயணருசி விச்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷ்டிதாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது இது - என்கை.

விளக்கம் - ஒரு காலகட்டத்தில் ஜீவன் எந்தவிதமான சரீரமோ புலன்களோ இல்லாமல், ஸம்ஸாரத்தின் பந்தமோ மோக்ஷமோ இல்லாமல், அசித்திற்கும் இவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இல்லாமல் இருக்கிறான். இந்த நிலையில் உள்ள ஜீவனுக்கு சரீரம், புலன்கள் கிட்டும்படியும், அவன் ஞானம் மலரும்படியும் ஈச்வரன் செய்கிறான். இது தவிர இந்த ஜீவனைத் திருத்தி, தன் வசப்படுத்துவதற்காக திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர் சூழல் புக்கு - கூறுவது போன்று எம்பெருமான் பல திருஅவதாரங்கள் எடுத்து வருகிறான். இப்படியாகத் தான் அவதரிக்கும்போது தன்னை அடைவதில் ஜீவனுக்கு ருசியும், விச்வாசமும் ஏற்படுத்த எண்ணுகிறான். இதனால் தனது திருக்கல்யாண குணங்கள், லீலா விநோதங்கள் ஆகியவற்றை ஸர்வேச்வரன் வெளிப்படுத்துகிறான். இந்த முயற்சி காரணமாகவே உபாய ஸ்வீகாரம் ஏற்படுகிறது.

225. "அதுவும் அவனது இன்னருளே".

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - அதுவுமவனதின்னருளே - என்று.

விளக்கம் - மேலே கூறிய கருத்துக்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறற் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்" என்று உணர்வுமிக்கிருக்கக்

கடவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனானவனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக, என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே இருத்தினேன் என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச் செய்த அநந்தரம் “அதுவுமவனதின்னருளே” என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷி பலமென்றே கொள்ளவேணும் - என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (8-8-30) - உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறற் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் மயர்வற மதிநலம் பெற்ற நித்யஸூரிகளின் இருப்பு, செயல்கள் போன்றவற்றுக்கு நிர்வாகனாக உள்ளவனும், இவனைப் போன்று மற்றொருவர் இல்லை என்னும்படியாக உள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமானை, அவனுடைய அருள் மூலமாகவே அடையும் பொருட்டு, “அவனை அடைந்தே தீர வேண்டும்” என்ற ஆசையை என்று மனதில் நிலை நிறுத்தினேன் - என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். இவ்விதம் கூறியவுடன் திருவாய்மொழி (8-8-3) - அதுவுமவனதின்னருளே - என்று, தான் அவனை உபாயமாக ஏற்றுக்கொண்டது என்னும் செயல், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தனக்கு அவன் கடாசஷம் செய்ததாலேயே ஆகும் என்றார். ஆக அவனை உபாயமாக ஏற்றுக் கொள்வதும் கூட அவன் அருளாலேயே என்று கருத்து.

226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படியாகியால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக் கடவனென்கிறார் - இத்தையொழியவும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி இருக்கும்போது எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொள்வது என்ற எண்ணம் அவனால் உண்டாகிறது; இந்த எண்ணமே உபாயமாக இருந்து இந்த எண்ணத்தை உண்டாக்கவில்லை என்று அறிந்து கைவிடவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவனெருவ னாகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநகரனான தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹார ரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன் - என்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக "ஸித்தோபாயமாக எம்பெருமானைக் கொள்ளுதல்" என்று நாம் முயற்சி செய்வதற்குக் கூட அவனே காரியம் செய்கிறான். ஆகவே இதற்காக அவன் நமக்குச் சுயநலமாக உதவி செய்கிறான் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. இப்படி நாம் அவனைச் ஸித்தோபாயமாகக் கொள்ளவிட்டாலும், ஆத்மாக்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்ற ஆசை உடைய அவன், தானாகவே முன் வந்து, நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கி, நமக்கு விருப்பமானவற்றை அளிப்பான் - இப்படியாகவே நாம் எண்ணவேண்டும்.

227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேஷ்யம் ஜீவியாது.

அவதாரிகை - இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என் என்று அருளிச்செய்கிறார் - அல்லாதபோது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஏன் எண்ணவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்" என்று நினையாதே, "இதுவும் வேணும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு" என்று நினைக்குமளவில் உபாயத்தினுடைய ஸஹாயந்தர நைரபேஷ்யம் ஜீவிக்கப் பெறாது - என்கை.

விளக்கம் - அவனை ஸித்தோபாயமாகக் கொண்டால் மட்டுமே அவன் நமக்காகச் செயல்களைச் செய்வான் என்று எண்ணினோம் என்றால் - இந்த ஸித்தோபாயம் எந்தவிதமான துணையையும் எதிர்பாராதது என்னும் கூற்று தவறாகிவிடும்.

228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம், புத்தி ஸமாதாநார்த்தம் சைதந்ய கார்யம் ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்தயோதகம்.

அவதாரிகை - ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் - இது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி உள்ள ஸ்வீகாரம் எந்தத் தன்மை உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரம் "இத்தலையிலொன்று மின்றிக்கேயிருக்க, ஈச்வரன் தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை

முத்தராக வேண்டாவோ” என்கிற ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், “நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?” என்று இவன் தனும்பாமல் புத்தி ஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே அவனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; அவதமாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனான இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ராப்தமாக இது ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது அநாதி காலம் ஸ்வரக்ஷணாதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப் போந்த இவன் அது தவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாசகம் - என்கை.

விளக்கம் - இந்த ஸ்வீகாரம் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் என்பதை நீக்க உதவுகிறது. அதாவது, எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாமல் ஜீவன் உள்ளபோதிலும் எம்பெருமான் அவனுக்கு மோக்ஷம் அளிக்கிறான் என்ற கருத்து உண்டு; இதற்கு ஓர் ஆக்ஷேபம் - அப்படி என்றால் அனைவரும் மோக்ஷம் பெற வேண்டுமே - என்பதாகும். இந்த ஐயத்தை, இந்த ஸ்வீகாரம் நீக்குகிறது. ஜீவன் தனது மனதில், “இத்தனை காலமாக நம்மைக் காக்காத எம்பெருமான், இன்று வந்து நம்மைக் காப்பான் என்று எண்ணுவதன் அடிப்படை என்ன?”, என்று எண்ணக்கூடும். இதற்கான ஸமாதானத்தை இந்த ஸ்வீகாரம் கூறுகிறது. ஜீவன் அசேதனமாக இல்லாமல் சேதனமாக உள்ளதால், எம்பெருமானே உபாயம் என்ற எண்ணம் ஜீவனின் ஞானம் காரணமாக ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்வீகாரம் ஒரு விதி போன்று விதிக்கப்படாமல், ஆசையுடன் கைக்கொள்ளும்படியாக உள்ளது. ஜீவன் எம்பெருமானால் மட்டுமே காக்கப்பட வேண்டியவன் என்பதற்கு ஏற்ப ஜீவனின் ஸ்வரூபம் உள்ளது; இத்தகைய ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பவே இந்த ஸ்வீகாரமும் உள்ளது. எல்லையற்ற காலமாக, “எம்பெருமானின் பாதுகாப்பு அவசியம் இல்லை, நானே என்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலும்”, என்று எண்ணியபடி ஜீவன் உள்ளான். இந்த ஸ்வீகாரத்தைக் கொள்ளும் ஒருவன், அந்த எண்ணத்தை விலக்கினான் என்றாகிறது

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 2)

மூலம் - இதர தர்சனங்களில் தத்வங்களைப் பதினாறென்பார், ஆறென்பாராய் பஹு ப்ரகாரங்களிலே விப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள். எங்ஙனேயென்னில் லோகாயதிகள், "ப்ருதிவ்யாதி பூதங்கள் நாலினுடைய கூட்டரவில் சைதந்யமென்றொரு தர்மம் பிறக்கும்; அதுக்குண்டான ஸுகதுக்கங்களே ஸ்வர்க்கநரகங்கள், அவற்றினுடைய பிரிவிலே சைதந்யம் நசிக்கும்; அவ்வருகொன்றுமில்லை", என்பது அவனுடைய ஸித்தாந்தம். ஆர்ஹதன், "கார்ய காரணரூபத்தாலே ஜகத்து நித்யாநித்யமும் பிந்நாபிந்நமும் ஸத்யாஸத்யமுமாயிருக்கும்; ஆத்மாக்கள், கர்மாநுரூபமான சரீரங்களினுடைய பரிமாணத்தையே தனக்குப் பரிமாணமாகக் கொண்டிருக்கும்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; மலதாரணாதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தராய் ஊர்த்வகதியை ப்ராபியா நிற்கை மோக்ஷமாகிறது", என்றான்.

விளக்கம் - தத்துவங்களை உள்ளபடி அறிதல் என்றால், அவற்றில் ஏதேனும் சந்தேகம் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். மற்ற மதங்களில் தத்துவங்களை பதினாறு என்றும், ஆறு என்றும் பலவிதமாக மாறுபாடுகளுடன் உபதேசிப்பார்கள். (குறிப்பு - பதினாறு என்பது நையாயிகர்கள் கூறும் - ப்ரமாண, ப்ரமேய, ஸம்சய, ப்ரயோஜந, த்ருஷ்டாந்த, ஸிந்தாந்த, அவயவ, தர்க்க, நிர்ணய, வாத, ஜல்ப, விதண்டா, ஹேத்வாபாஸ, சல, ஜாதி, நிக்ரஹஸ்தாநங்கள் என்பவை ஆகும். பஹுப்ரகாரங்கள் என்பதன் மூலம் பின் வருபவற்றைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம் - ஸாங்க்யர்கள் 25 தத்துவங்கள் என்பர். இத்துடன் ஈச்வரனையும் சேர்த்து 26 என்று யோகிகள் கூறுவது. ஸாங்க்யர்கள் கூறும் 25 உடன் - நியதி, காலம், ராகம், வித்யை, கலை, மாயை, சுத்த வித்யை, ஈச்வரன், ஸதாசிவன், சக்தி

மற்றும் சிவன் ஆகிய பதினொன்று சேர்ந்தது 36 என்பர் பாசுபதர். பஞ்சஸ்கந்தம், த்வாதசாயதநம், அஷ்டாதச தாதுக்கள் மற்றும் தத்வம் என்பர் பௌத்தர். ஜீவன், தர்ம அதர்மங்கள், புத்கலம் மற்றும் கால ஆகாசங்கள் என்பர் ஜைநர்). இவர்கள் கூறும் கருத்து என்ன என்றால் லோகாயதிகள் - மண், நெருப்பு, காற்று, அக்னி ஆகியவை கூட்டாக இணைந்து அறிவு என்னும் தர்மம் பிறக்கும்; அந்த தர்மத்திற்கு உண்டான இன்பதுன்பங்களே ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகம் ஆகும்; அவை பிரியும்போது அந்த அறிவு அழிந்து விடும் - என்பது இவனுடைய ஸித்தாந்தம். ஆர்ஹதன் என்னும் ஜைநன் கூறுவது - காரிய காரண ரூபத்தினால் இந்த உலகமானது நித்யம், அநித்யம், பிந்தம், பிந்நம் இன்மை, சத்தியம், அசத்தியம் என்று உள்ளது; தங்களது கர்ம பலன் காரணமாக ஆத்மாக்கள் எடுக்கின்ற சரீரங்களின் அளவையே தங்களுடைய அளவாகவும் ஆத்மாக்கள் கொண்டிருக்கும்; இந்த ஸம்ஸாரம் என்பது எல்லையற்றது ஆகும்; மலதாரணை, ஆத்ம அறிவு, ப்ரக்ருதியில் இருந்து விடுபடுதல், மேல் நோக்கிச் செல்லுதல் முதலானவையே மோக்ஷமாகும் - என்பது இவர்களது ஸித்தாந்தம்.

மூலம் - பௌத்த மதங்களில் வைத்துக்கொண்டு வைபாஷிகன், "பரமானுஸங்காதமாய், ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தாமாயிருக்கும் ஜகத்து; தத்விஷய ஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்; வேறோர் ஆத்மாவில்லை; இதில் ஸ்திரத்வபுத்தி ஸம்ஸாரம்; க்ஷணிக புத்தி மோக்ஷம்", என்றான்.

விளக்கம் - பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த வைபாஷிகன் கூறுவது - இந்த உலகம் பரமானுக்களின் கூட்டத்தால் உண்டானது. காட்சி அளவு மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. காண்பது என்பதன் மூலம் கிட்டுகின்ற அறிவும் ஒரு நொடியே நிலைக்கும். ஞானம் என்பதே ஆத்மா, அல்லாமல் வேறு ஆத்மா என்பது இல்லை. பொருள்கள் நிலையாக உள்ளன என்னும் ஞானம் காரணமாகவே ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது. பொருள்கள் நிலையாக உள்ளன என்னும் ஞானம் காரணமாகவே ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது. பொருள்கள் நொடிதோறும் அழிகின்றன என்னும் ஞானமே மோக்ஷத்தின் காரணமாக உள்ளது.

மூலம் - ஸௌத்ராந்திகனுக்கு ஸித்தாந்தம் அதுவேயாயிருக்கச்செய்தே, "அநுமாந ஸித்தம் ஜகத்து" என்றான்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோகாசாரன் - ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயங்கள் ப்ரமம், ஜ்ஞாநமேயுள்ளது. அதுவும் க்ஷணிகமென்றிருக்கை மோக்ஷம் - என்றான். மாத்யமிகன், "ப்ரமாணமும், ப்ரமேயமும், ப்ரமாதாவும் இவையுண்டென்றறிகை ப்ரமம்; சூந்யத்தாலே சூந்யமென்றறிகை மோக்ஷம்", என்றான்.

விளக்கம் - பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த ஸௌத்ராந்திகள், மேலே கூறிய வைபாஷிகளின் கருத்தையே ஒத்துக்கொண்டாலும், "இந்த உலகமானது அனுமானத்தால் பெறப்படுவது ஆகும்", என்று கூறுவதே இவனுடைய விசேஷம். பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த யோகாசாரன் கூறுவது - அறிகின்றவன், அறியப்படும் பொருள் ஆகியவற்றுக்கு மயக்க உணர்வும், ஞானமும் உள்ளது. அந்த ஞானம் சில நொடிகளே என்று அறிவதே மோக்ஷத்தின் காரணமாகும் - என்பதாகும். மாத்யமிகள் கூறுவது, "ப்ரமாணம், ப்ரமாணத்தால் அறியப்படும் பொருள்கள், அறிகின்றவன் ஆகியவை மட்டுமே உண்டு என்று அறிவது மயக்க ஞானம் ஆகும். அனைத்தும் சூந்யம் என்பதை சூந்யம் மூலமே அறிபவன் மோக்ஷம் அடைகிறான்", என்பதாகும்.

மூலம் - நையாயிக வைசேஷிகள், "ஐகத்துக்கு உபாதாந காரணம் பரமானுக்கள்; ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்த காரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஈச்வரோபாஸ்தியாலே ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கை மோக்ஷம்", என்றார்கள். பாஸுபதன், "பரமானுக்கள் ஐகத்துக்கு உபாதாந காரணம்; ஆகமஸித்தேச்வரன் நிமித்த காரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஆகமோக்தமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே பசுபதி ஸாநூப்யத்தைப் பெறுகை மோக்ஷம்", என்றான்.

விளக்கம் - நையாயிகள் மற்றும் வைசேஷிகள் கூறுவது - உலகின் உபாதானக் காரணம் பரமானுக்கள்; அனுமானத்தால் கூறப்படும் ஈச்வரன் நிமித்த காரணம்; ஸம்ஸாரம் என்பது எல்லையற்றது; ஈச்வரனை வணங்குவதால், கல்லைப் போன்று மாறி, அதனால் சுக, துக்க, ஞானம் அழிவதே மோக்ஷம் ஆகும். பாசுபதம் என்னும் சைவர்கள் கூறுவது - இந்த உலகின் உபாதானக் காரணம் பரமானுக்களே; ஆகமங்களில் கூறப்படுகின்ற சிவன் நிமித்த காரணம்; ஸம்ஸாரம் என்பது எல்லையற்றது; ஆகமங்கள் கூறுகின்ற கர்மங்களைச் செய்தபடி இருந்து, சிவனுடைய ஸாநூப்யத்தை அடைதலே மோக்ஷம் ஆகும்.

மூலம் - ஸாங்க்ய யோகிகள், "ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்டு ஐகத் காரணமாகிறது; அந்த ப்ரக்ருதியோடு ஆத்மாவுக்குண்டான அநாதி ஸம்பந்தம் ஸம்ஸாரம்; ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகம் மோக்ஷம்" என்றார்கள். பாட்ட ப்ராபாகரர்கள், "நித்யராய், அநேகராய், ஸர்வகதராய் அநாதி கர்மத்தாலே ஸம்ஸரிக்கிறார்கள் ஆத்மாக்கள்; ஐகத்து ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யம்; கர்மாபூர்வமே ஆத்மப்ராப்திரூப மோக்ஷ ஹேது; ஈச்வர ஸத்பாவம் இல்லை", என்றார்கள்.

விளக்கம் - ஸாங்க்யர் மற்றும் யோகியர்கள் கூறுவது - மூல ப்ரக்ருதியே எதனுடைய உதவியும் இன்றி இந்த உலகின் காரணமாக உள்ளது. மூல ப்ரக்ருதியுடன் ஆத்மாவிற்கு இருக்கின்ற எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் தொடர்பே ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம் ஆகிறது. மூல ப்ரக்ருதி வேறு, புருஷன் வேறு என்னும் ஞானமே மோக்ஷம் ஆகும் - என்பதாகும். பாட்டர் மற்றும் ப்ராபாகர்கள் கூறுவது - என்றும் உள்ளவராக, பலராக, எங்கும் உள்ளவராக, எல்லையற்ற காலம் கர்மத்தால் பீடிக்கப்பட்டதால் ஆத்மாக்கள் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளனர். இந்த உலகம், நீரானது பெருகிக் கொண்டே இருப்பது போல், என்றும் உள்ளதாகும். கர்ம அபூர்வமே (அபூர்வம் என்றால் ஆத்மாக்கள் கர்மங்களை இயற்றும்போது, அதன் பலனாக, முன்பு இல்லாத ஏதோ ஒன்று தோன்றுவது) ஆத்மாவை அடைய வைக்கும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணம்; ஈச்வரன் என்று யாரும் இல்லை - என்பதாகும்.

மூலம் - மாயாவதி, "நிர்விசேஷ சிந்மாத்த்ரமே மாயாசபளமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கை ஸம்ஸாரம்; தத் த்வமஸி இத்யாதி வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே அந்த ப்ரமம் போகை மோக்ஷம்", என்றான். பாஸ்கரீயன், "அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யோபாதி மிச்ரமாய்க் கொண்டு ப்ரமிக்கை - ஸம்ஸாரம்; வர்ணாச்ரம தர்மோபேதமாய், வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாந பூர்வகமாயுள்ள உபாஸநாத்மக ஜ்ஞாநத்தாலே உபாதி நசிக்கை - மோக்ஷம்", என்றான். யாதவப்ரகாசன், "அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமான சித்சிதீச்வராத்மகமாய்க் கொண்டு ப்ரமிக்கிறது; அதுக்கு உண்டான பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரம்; ஜ்ஞாந கர்ம ஸமுச்சயத்தினாலே பேத ஜ்ஞாநம் போகை மோக்ஷம்", என்றான். ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்கிற வைதிக ஸித்தாந்தத்திற்காட்டில், ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தைக் கதிபயசக்தி விசிஷ்டமாகக் கொண்டானத்தனை; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம்.

விளக்கம் - மாயாவாதிகள் கூறுவது, "நிர்விசேஷ சிந்மாத்த்ரத்தை மாயா சபளமாய்க் கொண்டு மயங்குவது உலகின் இயல்பு" என்பதாகும். விசேஷம் என்றால் பேதம் ஆகும். இது ஸஜாதீய பேதம், விஜாதீய பேதம், ஸவகத பேதம் என்றாகும். ஸஜாதீயம் என்பது ஜீவ ப்ரஹ்ம வேறுபாடு; விஜாதீயம் என்பது அசித் ப்ரஹ்ம வேறுபாடு; ஸ்வகதம் என்பது ப்ரஹ்ம ஞான சக்தி வேறுபாடு என்பதாகும். நிர்விசேஷம் என்றால், இப்படியாக எந்த விதமான வேறுபாடுகளும் இல்லை என்று கருத்து. சிந்மாத்த்ரம் என்றால் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக உள்ள பரம்பொருள். மாயாசபளம் என்றால் மாயை கலப்பது ஆகும். தத் த்வம் அஸி - அது நீயாகவே உள்ளாய் - முதலான வாக்கியங்கள் மூலம் ஏற்படுகின்ற ஞானம் காரணமாக, இந்த மயக்கம் நீங்குவதே மோக்ஷம் ஆகும். பாஸ்கரீயன் கூறுவது - ப்ரஹ்மம் ஸத்ய உபாதி கலந்ததாக (உபாதி = தேஹம், இந்த்ரியம்) எண்ணி மயங்குதலே ஸம்ஸாரம் ஆகும். வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செய்தபடி, தத்வம் அஸி போன்ற வரிகளின்

மூலம் ஏற்பட்ட ஞானத்தை முன்னிட்டு, அந்த ஞானத்தையே உபாஸித்து, அதனால் உபாதி அழிவதே மோக்ஷம் ஆகும் - என்பதாகும். யாதவ ப்ரகாசன் கூறுவது - ப்ரஹ்மம் தானே ஸத்யமான சித் - அசித் - ஈச்வரன் என்ற உருவங்களைக் கொண்டு மயங்குகிறது. இப்படியாகப் பரம்பொருளுக்கு ஏற்பட்ட பேத ஞானமே ஸம்ஸாரத்தின் காரணம் ஆகும். ஞானம் மற்றும் கர்மங்கள் ஒன்று சேர்வதால் இந்தப் பேத ஞானம் நீங்குகிறது. இதுவே மோக்ஷம் ஆகும் - என்பதாகும். ஏகாயனன் என்பவன் பிராட்டியுடன் தொடர்பு இல்லாத நாராயணனே இந்த உலகின் காரணம் என்று விசேஷமாக கூறுகிறான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 26)

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி ஹிதம் சொல்லுகைதான் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமாமளவானவாரே, இவர்கள் துஷ்ப்ரக்ருதிகளென்று பாராதே, துர்க்கதியைப் பார்த்து, ஸ்வகதமாக "இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதர்த்தமாயிருக்கிறபடியை அறிந்திலர்க ளேயாகிலும், ஒருபாதியாலன்றியே வாயாலே திருவரங்கம் என்பார்களாகில் ஸம்ஸாரம் கரம்பெழுந்து போமாகாதே!" என்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிப் பலவிதமான நன்மை பயக்கும் சொற்களைக் கூறினார். ஆனால், அவை அனைத்தும் பலனற்றுப் போனது. ஆயினும் ஆழ்வார், இவர்கள் இத்தனை தாழ்வானவர்களாக உள்ளனரே என்று ஒதுக்காமல், அவர்களின் இழிந்த நிலையைக் கண்டார். தனக்குள்ளாக, "இவர்களின் ஸ்வரூபம் என்பது ஸ்ரீரங்கநாதனுக்காகவே உள்ளது என்பதை அறியாமல் உள்ளனர். அந்த ஞானம் அவசியம் இல்லை என்றாலும், வேறு எந்தவிதமான விதியும் இல்லாமல், மிகவும் சுலபமாக தங்கள் வாயால் "திருவரங்கம்" என்று கூறினாலே போதுமானதாகும். ஸம்ஸாரத்தில் இதனால் புல் முளைத்துப் போய்விடுமே", என்று வியக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எறியும் நீர்) - எறியா நின்றிருந்துள்ள நீரையுடைத்தாய், அஸாதாரணமான கந்தத்தையுமுடைத்தான கடலால் சூழப்பட்ட மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநவர்க்கமடங்கலும். "எறியுநீர்" என்றது த்ரிபாத் விபூதியிலே அஸங்குசிதமாக இருக்கைக்கு யோக்யரான சேதநர். "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போல்" என்கிறபடியே க்ஷுபிதமான நீர் வெள்ளத்துக்குள்ளே இருக்கிற ஸங்கோசம் தோற்றுகைக்காக. "வெறிகொள்வேலை" என்றது சாத்தின திருத்துழாயின் பரிமளத்தை

அநுபவிக்மைக்கு யோக்யரான சேதநர் ஸமுத்திரத்தினுடைய துர்க்கந்தத்துக்கு இலக்காயிருக்கிற அநர்த்தம் தோற்றுகைக்காக. (மாநிலம்) - பஞ்சாசத்த்கோடி விஸ்தீர்ணையான ப்ருதிவி. (உயிர்கள்) - தேஹஸம்பந்தமான வஸ்து கிடர் என்கை. (எல்லாம்) - ஸ்வாதந்தர்யத்தையே முடிய நடத்தக்கடவதான தேவவர்க்கத்தோடு, அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்ய வர்க்கத்தோடு வாசியற ஸகல சேதநரும்.

விளக்கம் - (எறியும் நீர்) - அலைகளை வீசி எறிகின்ற நீரைக் கொண்டதும், மீன்களின் நாற்றம் கொண்டதும் ஆகிய கடலால சூழப்பட்ட பரந்த உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும். "எறியும் நீர்" என்பதன் மூலம் பரமபதத்தில் ஸம்ஸார நெருக்கம் இல்லாமல் வாழ்கின்ற தகுதி பெற்ற சேதனர்கள் என்றார். பெரிய திருமொழி (11-8-5) - வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போல் - என்று கூறுவது போல், அலைகளால் நெருக்குண்டு நீர் வெள்ளத்தின் தவிக்கின்ற நரிகள் போல, ஸம்ஸாரத்தில் தவிப்பதாகக் கூறுகிறார். "வெறிகொள் மாலை" என்பதன் மூலம், ஸ்ரீரங்கநாதனின் இனிமையான நறுமணம் கமழும் துளசிமாலையின் நறுமணத்தை அனுபவிக்கும் தகுதி படைத்த இவர்கள், கடலின் மீன் நாற்றம் போன்ற ஸம்ஸாரத்தின் துர்நாற்றத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளனரே என்கிறார். (மாநிலம்) - ஐம்பதுகோடி யோஜனை பரப்பளவு கொண்ட இந்தப் பூமி. ஒரு யோஜனை என்பது 9 முதல் 13 கிலோமீட்டர்கள் ஆகும். (உயிர்கள்) - இந்த சரீர தொடர்பு நீங்கினால், ஸ்ரீரங்கநாதனின் ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போன்று அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருக்கவல்ல தகுதி பெற்றவை அல்லவோ இந்த ஜீவன்கள். இவை இப்படி சிக்கிக் கொண்டனவே. (எல்லாம்) - இப்படி உள்ளவர்கள் யார் என்றால், தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணும் தேவர்கள், அந்த தேவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் மனிதர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வெறிகொள் பூந்துளப மாலை விண்ணவர் கோனை ஏத்த) - பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கும் இருப்புக்குத்தோற்று நித்யஸூரிகள் ஏத்துமாபோலே இவர்களையும் ஏத்தவாய்த்துக் கண்டது. ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வநவாலாய என்று இளையபெருமானைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளையும் முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தது தன்னை அநுபவிக்மைக்காகவாய்த்து.

விளக்கம் - (வெறிகொள் பூந்துளப மாலை விண்ணவர் கோனை ஏத்த) - சிறந்த நறுமணம் மற்றும் அழகு ஆகியவற்றை உடைய துளசிமாலையால் மேலும் அழகுடன் காணப்படும் ஸ்ரீரங்கநாதனின் அழகில் நித்யஸூரிகள் தோற்றுப்போய், அவனை வணங்கியபடி உள்ளனர். இவர்களைப் போன்று, அவனைத் துதித்தபடி இருப்பதற்கு அல்லவா ஸம்ஸாரிகள் படைக்கப்பட்டனர்? இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வநவாஸாய - சுமித்ரை இலக்குவனிடம், “நீ வனவாஸம் செய்வதற்காகவே பிறந்தவன்” - என்றாள்; ஆக இராமனுடம் வனவாஸம் செய்வதற்காகவே இலக்குவன் அவதரித்தான். இது போன்று தன்னுடைய அழகை அனுபவித்து துதிப்பதற்காக அல்லவோ ஸ்ரீரங்கநாதன் அனைத்து உயிர்களையும் படைத்தான்?

வ்யாக்யானம் - “இது ஜ்ஞாநப்ரதாநர் பெறும் பேறாயிருந்தது; அத்தனை அறிவில்லாத சஷுத்ர ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமோ?”, என்னும் சங்கையிலே மேல் சொல்லுகிறது. (அறிவிலா மனிசரெல்லாம் அரங்கமென்றழைப்பராகில்) - மநுஷ்ய ஜந்மத்திலே பிறந்து வைத்து, அறிவின்றிக்கே இருந்தார்களாகிலும்; திருவரங்க ப்ராவண்யம் வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும். “ஆகி” என்றது பாபப்ரசுரர்க்கு இதுதானும் ஸித்தியாது என்கை. (பொறியில் வாழ் நரகம்) - இந்த்ரியங்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்கிற லீலாவிபூதி. எல்லா அவஸ்த்தையிலும் தப்பாதபடி தன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாகையாலே, “பொறி” என்று இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. (நரகம்) - அவிவேகிகளுக்கு நரகம் யமனுடைய தண்டல்; அறிவுடையார்க்கு நரகம் ஸம்ஸாரம். “நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்” என்னக் கடவதிறே. (எல்லாம் புல்லெழுந்தொழியுமன்றே) - லீலாவிபூதி கட்டடங்கத் தரிசாய்ப்போமிறே.

விளக்கம் - “இவை அனைத்தும் ஞானம் நிறைந்தவர்களுக்கு மட்டுமே கிட்டும் பேறாக உள்ளது. இவை அறிவில்லாத, தாழ்வான ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமா?”, என்ற ஐயம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார். (அறிவிலா மனிசரெல்லாம் அரங்கமென்றழைப்பராகில்) - அறிவு பெறக்கூடிய மனிதப் பிறவி எடுத்த பின்னரும் அறிவற்றே இருந்தனர் என்றாலும், திருவரங்கத்தின் மீது அத்தனை ஈடுபாடு இல்லாமல் இருந்தாலும், “திருவரங்கம்” என்று கூறினாலே போதுமானது. “ஆகில்” என்று ஏன் கூறினார் என்றால், பாவங்களால் சூழ்ந்தவர்கள் இவ்விதம் “திருவரங்கம்” என்று கூடக் கூற இயலாது என்று கருத்து. (பொறியில் வாழ் நரகம்) - இந்த்ரியங்களின் பிடியில் சிக்கியுள்ள இந்த உலகத்து மக்கள். அனைத்து விதங்களாலும் தங்களிடம் தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி புலன்கள் மக்களைச் சிக்க வைப்பதால், அவற்றை “பொறி” என்றார். (நரகம்) - அறிவற்றவர்களுக்கு யமலோகம் மட்டுமே நரகம் என்று தோன்றும். ஆனால்,

அறிவுள்ளவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரமே நரகமாகத் தோன்றும். திருவாய்மொழி (8-1-9) - நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல் - என்றது காண்க. (எல்லாம் புல்லெழுந்தொழி யுமன்றே) - "திருவரங்கம்" என்று கூறினால் அனைவரும் பரமபதம் சென்றுவிடுவதால், இந்த உலகில் உயிர்கள் இல்லாமல் புல் முளைத்துவிடும் அல்லவா?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்